

Beroep ingesteld op 8 oktober 2019 – Rentokil Initial en Rentokil Initial 1927/Commissie**(Zaak T-692/19)**

(2019/C 432/74)

*Procestaal: Engels***Partijen**

Verzoekende partijen: Rentokil Initial plc (Camberley, Verenigd Koninkrijk), Rentokil Initial 1927 plc (Camberley) (vertegenwoordigers: J. Lesar, Solicitor, en K. Beal, QC)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- besluit C(2019) 2526 final van de Commissie van 2 april 2019 betreffende steunmaatregel SA.44896 van het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot een CFC-vrijstelling inzake groepsfinanciering nietig verklaren;
- de verwerende partij verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun beroep voeren de verzoekende partijen tien middelen aan.

1. Eerste middel: de Commissie heeft artikel 107, lid 1, VWEU onjuist toegepast en/of een kennelijke beoordelingsfout gemaakt bij de keuze van het referentiesysteem voor de analyse van de belastingregeling. De Commissie had het vennootschapsbelastingstelsel van het Verenigd Koninkrijk als referentiesysteem moeten nemen, niet het stelsel van de gecontroleerde buitenlandse vennootschappen (Controlled Foreign Companies, CFC's) zelf.
2. Tweede middel: de Commissie heeft artikel 107, lid 1, VWEU onjuist toegepast en/of heeft een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door een onjuiste benadering van de analyse van het CFC-stelsel. In de overwegingen 124 tot en met 126 van het bestreden besluit heeft de Commissie de bepalingen van hoofdstuk 9 van deel 9A van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [belastingwet (internationale en andere bepalingen) van 2010] behandeld als een soort afwijking van een algemene belasting als vastgesteld in hoofdstuk 5 van die wet.
3. Derde middel: de Commissie heeft artikel 107, lid 1, VWEU onjuist toegepast door in de overwegingen 127 tot en met 151 van het bestreden besluit vast te stellen dat aan het selectiviteitscriterium is voldaan doordat ondernemingen in feitelijk en juridisch vergelijkbare situaties verschillend zijn behandeld.
4. Vierde middel: de vrijstelling van 75 % waarin section 371ID van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 voorziet, wordt gerechtvaardigd door de aard en de algemene opzet van het belastingstelsel.

5. Vijfde middel: de vrijstelling betreffende „overeenkomende rente” waarin section 371IE van de Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 voorziet, wordt gerechtvaardigd door de aard en de opzet van het belastingstelsel. Subsidiair is de beslissing van de Commissie inzake de vrijstelling betreffende „overeenkomende rente” in strijd met artikel 296 VWEU ontoereikend gemotiveerd.
6. Zesde middel: het onderwerpen aan belasting van CFC's die als categorie voldoen aan de voorwaarden voor de vrijstellingen van hoofdstuk 9 zou in strijd met artikel 49 VWEU inbreuk maken op verzoeksters' vrijheid van vestiging.
7. Zevende middel: kennelijke beoordelingsfout met betrekking tot de vrijstelling van 75 % en de kwestie van de vaste verhouding.
8. Achtste middel: het besluit van de Commissie is in strijd met het algemene beginsel van non-discriminatie of gelijkheid van EU-recht.
9. Negende middel: de Commissie heeft de bepalingen van richtlijn (EU) 2016/1164 ⁽¹⁾ van de Raad, die *ratione temporis* niet van toepassing was, ten onrechte naar analogie toegepast of er zich ten onrechte op beroepen.
10. Tiende middel: de Commissie heeft artikel 107, lid 1, VWEU onjuist toegepast door in overweging 176 van het bestreden besluit vast te stellen dat er sprake is van een categorie begunstigen (waaronder verzoeksters) en dat zij (de verzoeksters) steun hebben ontvangen die op grond van artikel 2, lid 1, van het bestreden besluit moest worden teruggevorderd.

⁽¹⁾ Richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad van 12 juli 2016 tot vaststelling van regels ter bestrijding van belastingontwikingspraktijken welke rechtstreeks van invloed zijn op de werking van de interne markt (PB 2016, L 193, blz. 1).

Beroep ingesteld op 11 oktober 2019 – DD/FRA

(Zaak T-703/19)

(2019/C 432/75)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: DD (vertegenwoordigers: L. Levi en M. Vandenbussche, advocaten)

Verwerende partij: Bureau van de Europese Unie voor de grondrechten (FRA)

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht:

- een vergoeding toe te kennen voor de geleden immateriële schade, zoals uiteengezet in het verzoekschrift en *ex aequo et bono* begroot op 50 000 EUR;
- het besluit van de directeur van het Bureau van de Europese Unie voor de grondrechten (FRA) van 21 december 2018 nietig te verklaren waarbij verzoekers verzoek uit hoofde van artikel 90, lid 1, van het Ambtenarenstatuut is afgewezen;
- voor zover nodig, het besluit van de directeur van het FRA van 24 juni 2019 nietig te verklaren waarbij verzoekers klacht uit hoofde van artikel 90, lid 2, van het Ambtenarenstatuut is afgewezen;
- de verwerende partij te verwijzen in de kosten.